

"Let Us Make a Small Walled-In Room"

A Discourse on Prayer by the Sixth Lubavitcher Rebbe

With Rabbi Chay Ammar

בס"ד,

הי תצוה, רצי"א. ראקישקי.

נעשה נא עלית קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושולחן וכסא ומנורה והי' בבואו אלינו יסור שמה. הנח מ"ש ונשים לו שם וגו' קאי ארלעיל מיני' כי איש אלקים קדוש הוא עובר עלינו תמיד, רפי' איש אלקים קדוש כו' הוא הרוח טהרה שיש בכל אחר ואחר מישראל, דוהו עובר עלינו תמיד. דתסיד יש ההשפעה מלמעלה ברוח טהרה וכדאי' בתנר"א (ריש ע"ט) בין איש ובין אשה כו' הכל לפי מעשיו של אדם רוח הקדש שורה עליו. והובא בילקוט ע"פ ודברה אשה נבואה שזכתה לזה ע"י הפתילות שעשתה למקדש, דבמנורת המשכן אי' וכי לאורה הוא צריק. וענין אור המנורה הוא מה שישראל מאירים את העולם באור תורה, ודברה עשתה פתילות למקדש ובוה זכתה לנבואה וזיכתה גם את אישה לפירות הגם שהי' איש פשוט, וזהו איש אלקים דאיש מורה על ההגברות המדות, אלקים בנימט' הטבע, איש האלקים, דער וואס גרעכט טבע ומתנבר עליי, הנה קדוש הוא שהוא מובדל, עובר עלינו תמיד ולואח נעשה נא עלית קיר קטנה כו'. דהרוח הטהרה יהי' בהתיישבות ויאיר בכל ענינו שעוסק בעניני עולם, והנה להבין זה בעבודה בנפש האדם הנה אי' בוח"ב דקל"ג ע"א דמטה שולחן כסא ומנורה הם ד' תקונא שכינתא, ומבואר שם באריכות, והמורם מכל האמור הוא דמטה הוא תפלת ערבית, ושולחן כסא ומנורה צלותא דשחרית, שולחן הוא פסוד"ו וברכות ק"ש, כסא ק"ש, ומנורה תפלת שמו"ע, וצ"ל והלא כתיב ערב ובקר וצהרים אשיחה וגו' שהם הג' תפלות שחרית מנחה וערבית וידוע דגדלה מעלת תפלת המנחה על שארי התפלות דערבית ושחרית וכמאמר לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה, וא"כ למה אינה חושבת, אך היא

קסח

הנותנת להיות כי גדלה מעלת תפלת מנחה, לכן הנה הר' תקונין מטה שולחן כסא ומנורה הם הכנה אל תפלת המנחה. וצ"ל מהו"ע תפלת המנחה בכלל, ומה ענינה בעבודה בחי האדם בפרט. אך תקנין הוא, דהנה כתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחר. דתכלית עבודה הוא שיהי בחי אח"כ, שבר' רוחות העולם וז' רקיעים וארץ ימשיכו בחי הא' שהוא אים אלופו ש"ע. וזהו יום אחר, הגילוי דאחר. ובכרי שיהי הגילוי דאחר הוא ע"י ערב ובקר, דבכרי שיהי בקר אור הוא ע"י הקרמת העבודה דערב, דהחלת העבודה היא מערב שהיא תפלת ערבית בכלל, וק"ש שעהמ"ט בפרט.

וביאור דבר זה הוא דהעבודה רק"ש שעהמ"ט הוא מה שהאדם עושה חשבון צדק מכל מה שעבר עליו במשך היום, במה שהי' ראוי להיות ובמה שהי' בפועל, דהראוי הוא אשר תומ"י בקומו משינתו יתעסק בעבודת הבורא יח' וכמ"ש ראשית ערסתיכם חלה תרימו תרומה וגי ערסתיכם ל' עריסה דתומ"י בקומו משינתו יחנו לה' תרומה, באמירת מופרזי תהלים ובליסוד כל אחד לפי יכלתו, ולהתפלל בצבור. ולהתעסק בעניני מסחרו כפי התורה בזוירות מאבק אונאה וכו' ולעשות גמ"ח עם רעהו, דכל זה הוא הראוי להיות, אבל בפועל הי' אשר תומ"י בקומו משינתו עוסק בצרכי הבית, ולפעמים גם אינו מתפלל בצבור, ונוף ועצם תפלתו היא במהירות גדולה, שאינו שומע כלל מה שהוא מדבר, ולבו כל עמו מרוכז מרדותיו ומחשבותיו, ואח"כ הנה בכל היום כל מחשבותיו הוא רק לטובת עצמו ועניניו הנשמים, ואורות טובת זולתו, או טובת נפשו לא חשב כלל, וכלילה כאשר עושה חשבון ממה שעבר עליו כל היום, הרי רואה באחש אשר כל מה שחשב לסוכר בעניני עולם כעסק ומו"ט הי' מעות נמור, ואשר כל תחבולותיו הי' שלא לטובתו כלל, ולא הרויח מזה מאומה, ולפעמים עוד אדרבה הפסיד, ואם הי' מתפלל בצבור שחרית צהרים וערב והי' קובץ עתים לתורה, ולא הי' מפריר ומבלבל א"ע בריבוי מחשבות וטרחות יתרות ובתחבולות של מה בכך, הנה לכד זאת שלא הי' מאבר את כחותיו (ער ואלט ניט פארלירן דעם געוונט) הנה עוד זאת הרי הי' עוסק בעבודת השי"ת אשר זהו תכלית ועיקר ירידת הנשמה בנוף וכמ"ש אנכי עשיתי ארץ ואדם עלי' בראתי, רמה שאנכי מי שאנכי עשיתי ארץ הוא בשביל האדם, ובריאת האדם היא בשביל בראתי שיקים תרי"ג מצות, וכמארו"ל שהתנה הקב"ה עם מע"ב אם מקבלין ישראל את התורה מוטב ואם לאו אחזיר אתכם לתהו ובהו. דתכלית בריאת העולם הוא בשביל התורה, וכמו שאנו רואים במוחש דאם אין לומדים תורה הרי געשה ח"ו תהו ובהו בכלל ובפרט, וכאשר מחבונן כזה בהעמקת דעתו ורואה

במחש כי כל אשר הוא, עושה בין כך ובין כך חנה רק עצת ה' היא תקום, ולזאת עושה הסכם חוק בנפשו בהחלט גמור אשר לא ישוב לכסלה עוד להיות מוטריד ומבולבל בריבוי מחשבות והרהורים של מה בכך רק שמעתה יתחוק בקבלת עומ"ש להשכים ולהעריב לבהכ"נ. להתפלל בצבור ובמתינות לשמוע את אשר מוציא בשפתיו לפני אדון כל, ויקבע עתים לחורח בשעורים קבועים דלמור דיני התורה למען לירע את המעשה אשר יעשה בקיום המצות כהלכתן בהידור, ויתר מכפי כחו יתנאה לפניו ית' במצות ויעשה כלי לפרנסתו, ויבטח בה' אשר יתן לו פרנסתו כפי המצטרך אליו, והוא העבודה רק"ש שעשה"ם, בהחשבון ממה שעבר עליו, וההסכם חוק על להבא בסו"ם ועש"ם, דאז הנה שינתו יערב לו, דבעת השינה הרי נשמתו עולה למעלה ושואבת לה חיים, ובמילא הרי בקומו משינתו מתעורר בהתעוררות גדולה ואומר מורה אני בהתעוררות הלב ומכיר בחסד עליון אשר החזיר לו חקב"ה מקדונו בשלימות.

והנה כאשר ישים האדם אל לבו ה"ה מכיר ורואה גורל חסד עליון המחזיר נשמות לפגרים מתים וכאמרם ז"ל (ברכות דנ"ו ע"ב) שינה אחר מששים למיתה, והקב"ה החזיר לו נשמתו, ולא עוד אלא שנעשה כברי' חדשה אי לזאת הנה ראשית עבודתו צ"ל עבודת השי"ת שהיא עלינו מחובת הבנים לאביהם ומחובת העבדים לאדונם, וכמ"ש בני בכורי ישראל. וכתוב בנים אתם לה' אלקיכם, דחיבה יתרה נודעת לנו שנקרא' בנים למקום, וכתוב כי לי בני עבדים עברי הם, ולכן אנו קוראים אותו ית' בשם אבינו מלכנו, ובהתעוררות זו יאמר ברכות השחר ויכין עצמו לתפלה ואין עוסדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש שהוא ההכנעה והשפלות הבאה מהתבוננות הכללי במה שאמרנו רז"ל ודע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, והתחלת התפלה היא תודו לה' קראו בשמו שהיא שבת והודאה כאחד, והיינו דהודאה זו הרי אינה הומה להודאה הראשונה דמורה אני שאומר תומ"י בקומו משינתו, דמורה אני הוא הודאה כללית וכמו ער"ם אחר הודאה איזה דבר ואינו מבינו כלל, אבל מאחר שרואה הדבר בפועל ה"ה מורה אע"פ שאינו מבין כלל, וכן הוא בהודאת הבקר באסירת מורה אני שרואה במחשש שהקב"ה החזיר לו נשמתו, ה"ה אומר מורה אני לפניך מלך חי וקים שתחורת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך, משא"כ בהודאה זו דהודו שהיא הודאה ושבת כאחד לפי שכבר התבונן במקצת בכללות הענין עכ"ם, ואח"כ הנה בסודו שכחו של מקום באסירת ב"ש ופסוד"ו הנה מתרחב ומתגדל אצלו חבנתו והשנתו באור האלקי המחי את כל הנברא', דהשנה זו הרי באה בהתלבשות בשכל האנושי עד אשר גם השכל המבטי דהנח"ב יכול ג"כ להבין

קסו

זאת אמנם להיות הנה"ב עיקרו מדות וכל חפצו ורצונו הוא דברים הנשמי' ומוטבע בהם, ער איז אין דעם פארטרוגןן בדרך פשיטות, וברגילות גדולה שהוא רגיל רק בזה, והוא אחוז וקשור בכל עניני עולם הנה לזאת הרי העבודה דפסוד"ו הוא לומר עריצים הינו להפריד הרע מהנהיב ולהוציא מהרפש וטיט, וכמו ער"ם נולטי עץ שצריכים לעשות מסנה כלי הנה הנולטי כמו שהוא א"א לעשות מסנו כלי, ובכדי להכשירה להיות ראוי לעשות מסנו כלי צריכים לחקוק אותה תחלה בחקיקה מבחון, ואח"כ חוקקים אותם מבפנים לעשותה כלי קבול, כמויכ בהאדם עץ השדה הנה עץ רוטמות אל בגרוגם בהילולים ותשבתות דפסוד"ו בחיות והתפעלות הנה או פועלים הווה בהנהיב לחפרד סן הרע לשעה עכ"פ, ונעשה בו איזה נשי' אל המוכ, הינו ההנחה כללית דאלקות הוא טוב.

והנה הנהיב הגם דכשמו כן הוא שהוא בהמי וטבעי ועיקרו מדות, אבל מ"ם הרי יש בו מעלה גדולה, ומעלתו הוא מה שהוא קלוד להתפעל, דטבע העלולית להתפעל הוא מעלה גדולה, וכמו שאנו רואין במוחש בטבעי בני"א ריש מי שהוא תמיד בקרירות ובטבעו אינו מתפעל, ואין זה מצד השכל כ"א כך הוא טבעו, דהן אמת דכללות ההפרש בין שכל למדות הוא דשכל הוא מתינות והתישבות, ומדות הם התרגשות והתפעלות, הנה המתינות והתישבות אינו ענין הקרירות, ולזאת הנה כללות ענין הקרירות הוא אינו מצד השכל כ"א כך הוא טבעו ורגילותו מבלי התרגש, ועל הרוב באה מצד הישות ואהבת עצמו, ויש מי שטבעו חם ומתרגש ומתפעל בנקל, הנקרא בלי בני"א א היציגער מענטש, און מוט אָפּ אַ זאָךּ בהתרגשות, ניט אויס גערעכענט. ועל הרוב עושים ענינים מה שלמעלה מיכולתם, הרי אנו רואים במוחש דעל הרוב הם עלולים יותר להתפעל במדות טובות מכמו במדות לא טובות, והראי' דכאשר עושה דבר לא טוב הוא מתחרט ע"ו וכאשר עושה דבר טוב כסו בצדקה ונטי"ח או בטרחה גדולה בשכיל טובת חבריו הגם שהכביר עליו ביותר ומ"ם אינו מתחרט ע"ו כלל, ולפעמים עור סתענג ע"ו. וכמאמר העולם מען ניט פון היין וואָלס זיך די זאך ניט אופגעטאָן, ובפרט באלו שיש להם קביעות עתים לתורה ונמצאים בסביבה של לומדי תורה דסוף סוף המאור דתורה מחוירם למוטב, ועלולים יותר להתפעל במדות טובות, ומעם חרבר הוא לפי שטבע עלילת ההתפעלות מביא לטוב, וכן הוא בהנהיב להיות טבעו עלול להתפעל לזאת הנה בהעבודה בפסוד"ו בכלל ובהתבוננות דברכות ק"ש בביטול המלאכים וחיות הקודש בפרט הי"ה מתעורר ומתפעל ופועלת בו חקיקה פנימית יותר, דהנה הנהיב הרי שרשו הוא ששמי' האופנים לזאת

בהכנה ידיעת ביטול מקורו ה"ה נחלש ויוצא ממעמדו ומצבו הראשון, ונעשה מוכשר לעשותו לכלי, וזהו דשולחן הוא פסודו וברכות ק"ש והכוונה בזה הוא דהעבודה דפסודו וברכות ק"ש שעיקר העבודה היא בהקיקת הנהיב לעשותו כלי בב' תקיקות האמורות בהקיקה מבחין להפרידו מרע ובתקיקה מבפנים להיות כלי לאור אלפי, שהוא ע"י ביטול הציור של הנהיב. דהנה הנהיב הוא כח המתאווה, א כח חאס וויל, ואופן התאווה שלו, זין וועלין, הוא בכח גדול וכמ"ש ורכתבאות בכח שור (משלי י"ד) ומסנו הוא שבא יצר הרע, הינו שהוא מלביש את הכח המתאווה בצעורים רעים דתאווה גופני' ומדות רעות, אבל כח המתאווה עצמו אינו רע בעצם מהותו וע"י ביטול ציור הרע הרי יכול להפך אח כח המתאווה לטוב ולפעול בו ועל ידו בצעורים טובים ברצונות רוחני' בתפלה בצבור בתפלה בכונה ובקביעות עתים להורה. דכ"ו תלוי בשולחנו של אדם, וואס פאר א טיש בא אים איו.

והנה כמא הוא ק"ש, דפ' ראשון דק"ש הוא שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד, שמע ישראל א איר דערהערט אז הוי' אלקינו איו הוי' אחד, דהנה ישראל קאי על הנפש האלקי שהוא חלק אלקה ממעל, דתי' ישראל הוא יש"ר א"ל דהנה"א הוא בחי' אל, דהלמיד הם המדות דנה"א, דבשרשן חס ג' בחי' נה"י וכמו הולד דכשהוא בעיבור הנה ראשו בין ברכיו וכמו"כ הוא בהנה"א כמו שהוא בעיבור קודם שנמשך ומתלבש בנוף שה"ה תלת כלילן גו תלת ואינו מתגלה כ"א בכח"י נה"י, אלא שנה"י עצמן כלולים ג"כ מעשר, וזהו הלמיד שהם המדות דנה"א, וירידת הנשכה הוא לצורך עלי', שהוא העלי' הנעשי' ע"י עבודת דנה"א למטה בלימוד התורה ובקיום מצות מעשיות וככל הנהגותיו ע"פ התורה והינו בבירור כל עניני עולם לעשותם כלים לאלקות. וזהו האליף שהוא הנתינת כח מלמעלה על עבודת הברוים, שוה"ע ההשבעה מה שמשביעין אותו תהי צדיק שוה"ע השוכע בנתינת כח שיוכל לברר בירור, והוא בחי' נהירו דחוכמתא עלאה, והבינה בה הוא דשכל אלקי יתקבל בשכל האנושי והינו ששכלו האנושי יהי' כלי לקבל השכל האלקי, ושוה"ע האליף שהוא ענין אאלפך חכ' אאלפך בינה והינו המוחין דנה"א שמחי' את המדות ומגדלים ומרחיבים את המדות להיות בבחי' פרצוף. וזהו דהנה"א נקרא אל שהם המוחין ומדות דנה"א, ויש"ר אל היא העבודה האלקית כמו שהיא ע"פ התורה וע"פ הכונה העליונה בתכלית בריאת והתהוות העולמות. דהנה כתיב (קהלת ז') לבר ראה זה מצאתי אשר עשה האלקים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, אשר עשה האלקים את האדם ישר, הנה האדם קאי על הנה"א שנק' אדם. דהנה"ב נק' בהמה, ודנה"א נקרא אדם, ואלקים עשה את

קסז

האדם ישר דהנה"א בעצם הוא במדרי' ישר וכמ"ש לעשות את הישר בעיני ה' אלקיך שהוא היושר דתומ"צ, והמה בקשו חשבונות רבים, וכאשר נעשים המה פי' שהם נעשים שתיים, והינו בירירת הנשמה בנוף דהנה"א מתלבש בהנה"ב, והם שתיים, אז הנה בקשו חשבונות רבים, והינו פיזור הנפש ברבות מחשבות המורדות ומבלבלות אותו מעבודת השי"ת וכדובר ומעשים אשר לא לה' המה. יע"ו הנה אנו אומרים שבט ישראל, דשמע הוי"ע אסיפה וקיבוץ וכמ"ש שמע שאול את העם וגו' (י"ז"א ט"ו) והרגם וכנש שאול ית עמא וגו', וכן ז"א באמירת שמע וכו' שיק"ג ויאסף מחשבותיו דבוריו ומעשיו להיות ישר והוא עיי' ההתנגנות בזה אלקינו חייב שהם מקור ההתהוות, והי' אחד דאני הי' לא שניתי להיות דכללות ההתהוות הוא מהארה פלבר, והו' דק"ש הוא כסא שהוא כס א' דכוס הוא בית קיבול, וכס א' שהשכל האלקי יתקבל בשכל האנושי להיות הגילוי דשכל האלקי בכל ענינו עד שהתגותו בכל ענינו יהיו עי"ש שכל האלקי.

והנה מנורה הוא שמו"ע, רשמו"ע הוא צלותא דמעומד, דקריאת שמע היא צלותא דמיושב, ושמו"ע היא צלותא דמעומד והענין הוא דהנה ק"ש היא ההתבוננות באלקות בהשגה דבינה, דוהו פי' שמע שהוא השגה והבנה וכמ"ש דבר כי שמע עכרך. והינו ההשגה וההבנה בגדולת ורוסמות א"ס ביה ועי"ו בא להתפעלות הלב שמתפעל באהוי"ר אמנם כל התפעלות היא מורגשת, אבל שמו"ע היא צלותא דמעומד שהוא בחי' הביטול במציאות וכמ"ש (מ"א י"ט) ואתר האש קול דמטה דקה, דאש היא רשפי התשוקה דק"ש שמתפעל באהבה בהתלהבות הלב ורעש, יעריין הוא במציאות ישות ולכן הוא בהתלהבות ורעש דוקא דאם הי' מתבטל כל ישותו לא הי' מרעיש וכמו ער"ט עין הנשרף באש הנה כ"ו שהעין לא נשרף לגמרי הי' בוקר בלהב ורעש, אבל כשנשרף כל ישות העין או אינו מרעיש כלל, ואז דוקא עיקר החוס, וכמו"כ יובן ברשפי אש התשוקה שבק"ש שהוא עוד לא נתבטל כל מציאותו לגמרי כ"א עודנו בבחי' יש, והאהבה היא בהרגש והתלהבות, אבל שמו"ע היא בוח' קול דמטה דקה צלותא בחשאי דוקא שהוא בבחי' ביטול במציאות לגמרי וכעומד לפני המלך שמתבטל בכל עצמותו לגמרי סכל וכל. ווהו מנורה היא שמו"ע. והנה במנורה כחייב מעשה המנורה, והינו דעיי מעשה הטוב בפועל מניעים לבחי' מנורה, והכחונה בזה דבעשיית הטוב בפוי"ם בקבלת עול דוקא עולים ומניעים להמדריגה היותר עליונה, דהנה כתיב וזה מעשה המנורה מקשה זהב ער ירכה ער פרחת מקשה היא וגו' ואומר רבינו הגדול נ"ע דמי שרוצה לצאת מבחי' רע ולעשות עצמו

מנורה, יעשה כסדר הזה, מקשה, שמתחלה הי' כבר עגול ומקיש בקורנם לפשם
 אבריו, וע"י הכאת הקורנם יורד זהב העליון למטה, והתחחון עולה למעלה
 עד שנתערב כל הזהב ומחבטל מצורתו הראשון כן יעשה האדם בעצמו לשבר
 המרות שיתבטלו מצורתם כמאמר במל רצונך מפני רצונו עכ"ל. דהמנורה
 נעשית סככר זהב, וככר הוא בנימט' רם, ובנימט' סר, היינו הן אז מי איז
 בא זיך געהויבען, או חיו מי איז בא זיך צו ברעכען פון עניני עולם צריכים
 לעשות מזה מנורה, והוא ע"י ביטול ושכירת הצורה של סדותיו שהו"ע במל
 רצונך מפני רצונו שוהו תפלת המנחה, וכדאי' בספר סרה"י במעלת תפלת
 המנחה על החפלות רשחרית וערבית, דהנה תפלת שחרית היא בבקר קודם
 שהוא הולך לעסקיו, ואין זה חירוש כלל, וזי. איז אנדערש. א איר שטייט אוף
 אין דער פרי, איז די ערשטע זאך הולך לבהכנים להתפלל בצבור ותפלת
 ערבית הוא בערב בגמר עסקיו ונ"כ אינו פלא שמתפלל אוי או דער דרך הרגיל
 פון כל אחד מישראל, אבל תפלת המנחה שהיא באמצע היום כאשר האדם
 מרוד בעסקיו, ונמצא בשוקים וברחובות או הוא בנסיעה ופונה אי"ע מכל
 עסקיו ומתפלל היא עבודה אמיחית. וזהו יתרון מעלת תפלת המנחה על
 שאר התפלות וזהו תפלת מנחה שבכל יום, והנה ישנם העבודה כללית דג'
 תפלות שחרית מנחה וערבית בכללות ת"י האדם, תפלת שחרית הוא בימי
 הילרות והבחורות שהולך לחדר' ונולה למקום תורה בישיבה בלימוד בהתמדה,
 ואין זה פלא כלל שזהו חובת נברא בכל אחד מישראל ללמד את בנו תורה,
 וכל אחד מחויב ללמוד, ותפלת ערבית היא כאשר באים בשנים ועוסקים
 בתורה ובמצות דאין זה פלא דכך היא המדה. אמנם תפלת המנחה הוא
 כאשר האדם באמצע שנותיו, ורותח בכל עניני עולם בטרדת העסקים והנהגת
 ב"ב, הנה או ישבר מרותיו ורתיחותיו, ותהי' הנהגתו ע"פ התורה והמצוה
 זהו עבודה, וזהו דר' היקנא דשכינתא דמטה כסא שולחן ומנורה, שהם
 תפלת ערבית ושחרית הם הקרסה והכנה אל תפלת המנחה, והיינו דע"י
 ההתבוננות הניל דק"ש שעה"מ. והעבודה בפסוד"ו ובברכות ק"ש, ק"ש ושמו"ע
 הנה אז הוא מניע להעבודה ותפלת המנחה ע"פ השגה היינו דגם שכלו
 האנושי יגיד לו, דכן צ"ל הן בתפלת המנחה שבכ"י, והן בתפלת המנחה
 דכללות ימי חיו כנ"ל. והנה אי' בזהר עשי' לעילא, דע"י מעשה בפועל
 מניעים לבחי' ומרדי' כו' שהיא למעלה מעלה מכמו שמניעים ע"י השכלה
 והשגה. וזהו נעשה נא עלית קיר קטנה ונשים לו שם מטה
 שולחן כסא ומנורה וגו' דהרוח מהרה שישנו בכל אחד ואחד מישראל יד'
 בבחי' החישובות ונילוי, הוא ע"י ד' היקוני שכינתא הניל. וזהו נעשה נא
 עלית קיר קטנה וגו' דעשי' לעילא, דבהעבודה בפועל באהבת ישראל בכלל,

קסח

ובהכנסת אורחים שבאת במרחת הגוף בפרט וכאשר היא ככוונה לשם שמים
הנה ע"י מניעים להמדרי' היותר עליונה בר' תיקוני שכינתא להשלים הכוונה
כרה"ע להיות לו ית' דירה בתתנו"ח והיא כלי טהורה לקיבול שפע ברכה
העליונה בבני היא ומונא.